

Prins Timo is het zo ongelofelijk beu
op het paleis. Niets mag hij zelf doen.
Zelfs zijn eigen haren kammen mag hij niet.
De Koninklijke Nar helpt hem ontsnappen.
Samen gaan ze de wereld en vooral
het gewone leven verkennen.

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) draagt. Dit FSC-label biedt u de garantie dat het gebruikte hout en papier enkel afkomstig zijn uit goed beheerde bossen.

Herdruk 2011/375
ISBN 978 90 8661 050 1
K.B. D/2005/0147/225
Bestelnr. 60 1020 427
NUR 191

Tekeningen: Aimée Mary

Verantwoordelijke uitgever
die Keure
Kleine Pathoekeweg 3, 8000 Brugge
H.R. Brugge 12.225
© Copyright die Keure, Brugge

Niets uit deze uitgave mag vervoevoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form by print, microfilm or any other means without written permission from the publisher.

AVI-niveau 7

Thema 4 Rendom ons wordt gewerkt

Prins Timo wil niet!

Karel Verleyen

 die Keure

Ik oefen.

pakte

wrikte

lachte

knikte

sleepte

werkte

grinnikte

bewaakte

zette

siste

klapte

holde

legde

schreeuwde

gooide

duurde

bromde

jammerde

snauwde

rinkelde

schudde

smeedde

beweging

ministers

Timo

minuten

's nachts

hoef ijzers

middag maal

twee honderd

munt stukken

paleis school

paarden hoeven

sloten maker

binnen stappen

achter zijde

boeren pummel

hand tekening

huis werk maker

ver wis seld

langs ge ko men

een vou di ge

hoefijzers

middagmaal

tweehonderd

muntstukken

paleisschool

paardenhoeven

slotenmaker

binnenstappen

achterzijde

boerenpummel

handtekening

huiswerkmaker

verwisseld

langsgekomen

eenvoudige

blz.

- 1 De heren stonden **als aan de grond genageld**.
De heren waren **heel erg verbaasd**.
- 3 Een **koets inspannen** is de paarden voor de wagen van de koets vastmaken of spannen.
- 4 De dokter **wrikte** Timo's mond **open**.
De dokter probeerde Timo's mond open te trekken.
- 4 Timo spuwde de pil **pal** in het linkeroog van de dokter.
Timo spuwde de pil **recht** in het linkeroog van de dokter.
- 5 **Maak** toch een beetje **voort**!
Haast je toch wat!
- 8 De prins trok de **verhakkelde** kleren aan.
De prins trok de **ietwat versleten** kleren aan.
- 9 In het paleis **stond** alles **op stelten**.
In het paleis was iedereen **in paniek**.
- 9 Hij kan toch niet **in de lucht** zijn **opgelost**.
Hij kan toch niet zomaar **verdwenen** zijn.
- 11 Het geluid van de paardenhoeven **stierf weg** in de verte.
Het geluid van de paardenhoeven **verdween beetje bij beetje** in de verte.
- 12 Met een **spitvork** spit je de aarde om.
- 13 **Aardappelen rooien** is ze uit de grond trekken.
- 15 Een ander woord voor **voerman** in deze tekst is **koetsier**,
de man die met de koets rijdt.
- 17 De smid kreeg een **beurs** vol geld.
De smid kreeg een **tasje** vol geld.
- 17 Tegen de gevel was een grote **vergulde** schaar te zien.
Tegen de gevel was een grote **gouden** schaar te zien.
- 18 De prins **keek z'n ogen uit** toen ze langs de kraampjes slenterden.
De prins **keek vol bewondering** naar de kraampjes.
- 19 De prins **raakte** helemaal **achterop**.
De prins kon niet volgen.

Prins Timo wil niet!

'Nee! Ik wil niet!', schreeuwde prins Timo.

Hij gooide zich om in zijn bed. Hij trok het laken over zijn hoofd.

De vier heren stonden als aan de grond genageld .

'Maar Hoogheid', zei de Prinselijke Wasser.

'Ik moet u wassen. Het water is net goed. Ik heb heel lekkere zeep en zachte handdoeken!'

'Nee!'

'Ik moet uw haren verzorgen', zei de Prinselijke Kapper.

'Ik heb een nieuwe gouden kam ...'

'Gooi hem uit het raam. Je raakt me niet aan, hoor je?'

'O, prins, kijk toch eens naar dit mooie kostuum', jammerde de Prinselijke Kleder.

'En ik heb net uw prinselijk huiswerk gemaakt. Dat wordt alweer een tien op tien!', zei de Prinselijke Huiswerkmaker.

'Kan me geen barst schelen. Weg jullie! Ik wil niet uit bed, ik wil niet gewassen of gekamd worden, ik wil niet gekleed worden en ik ga niet naar de paleisschool. Rot op!'

De heren keken elkaar aan, bogen en liepen de kamer uit.

De Prinselijke Kleder legde de kleren op een stoel.

Je kon nooit weten. Ze hadden nauwelijks de deur achter zich gesloten of ze begonnen druk te tateren.

'We moeten de koning waarschuwen. Dit is niet goed, helemaal niet goed!', zei de Prinselijke Huiswerkmaker ten slotte.

'Goed dat jullie me zijn komen opzoeken', bromde de koning wat later. 'Ik regel het wel.'

Hij liep naar de kamer van Timo.

'Wat is er zo opeens met jou?', vroeg de koning. 'Voel je je niet goed?'

'Ik voel me rot! Ik verveel me dood. Ik doe de hele dag niets ...'

De koning keek zijn zoon met open mond aan.

'Daarom ben je ook een prins. Prinsen doen niets zelf.

Daarvoor hebben ze dienaren. Dat is met mij ook zo.'

'Maar papa, wat doe jij dan de hele dag?'

'Koning zijn! Dat is het belangrijkste. Ik luister naar mijn ministers.

Daarna zet ik mijn handtekening onder papieren.

O ja, soms ga ik in mijn koets rijden.

Dan zijn de mensen blij dat ze me zien.

Ik wuif naar hen met mijn hand. Zij juichen.'

Prins Timo schudde zijn hoofd.

'Dat zul jij later ook doen als je koning wordt. Weet je wat,'

zei de koning, 'ik laat de koets inspannen 🐎. We gaan samen uit rijden. Dan wuif jij aan het ene raampje van de koets en ik aan het andere.'

'Nee!', zei Timo en trok weer het laken over zijn hoofd.

Wat later stond de Koninklijke Dokter in de kamer van Timo.
Hij had een hele reeks pilletjes en drankjes meegebracht.

Timo lag nog altijd met het laken over zijn hoofd.

'Prins Timo, slik deze pil en je zult je meteen weer beter voelen', zei de dokter.

Timo trok het laken van zich af.

'Ik denk er niet aan! Slik ze zelf!'

'Dan zal ik je moeten helpen', zei de dokter.

Hij pakte de kin van Timo beet en wrikte zijn mond open .

Hij liet de pil in de mond van Timo vallen.

'Zo!', zei de dokter. 'Au!'

Timo had de pil keihard uitgespuwd, pal in het linkeroog van de dokter.

Verschrikt holde de dokter de kamer uit.

Dit moest hij aan de koning vertellen.

Timo was nog bozer dan tevoren.

Toen ging de deur van zijn kamer op een kiertje open.

Iemand stak zijn hoofd naar binnen.

De prins zag een grappig gezicht onder een kleurige muts met belletjes.

'Mag ik binnenkomen?'

De Koninklijke Nar kwam de kamer binnen.

Bij elke beweging rinkelden de belletjes aan zijn muts.

'Ik kom grapjes vertellen!', lachte de nar.

'Vind je dat niet leuk?'

'Ik vind niks leuk!', snauwde Timo. 'Ik mag alleen met mijn vader in een rijtuig en dan met mijn handje wuiven. Superleuk toch?'

'Wat zou je ervan denken als wij er samen vandoor gingen? Gewoon foetsie, weg uit het paleis?' De nar had zijn muts met bellen afgezet en zijn kleurig jasje uitgetrokken.

De prins zat al rechtop in bed.

De nar pakte de prinselijke kleren en gooide ze hem toe.

'Voortmaken ! Zo dadelijk wisselt de wacht en ziet niemand ons vertrekken.'

Ze holden zo snel ze konden weg van het paleis.

Uren liepen ze tot ze in de verte een dorp zagen.

Ze hoorden de torenklok vijf uur slaan.

'Nu gaan we rusten', zei de nar. 'Als het donker wordt, gaan we tot bij dat dorp.'

'Waarom moeten we wachten? Als we naar het dorp gaan en ik zeg dat ik de prins ben ...'

De nar schudde zijn hoofd.

'Dan staat binnen het uur een koets voor je klaar en moet je terug. Ga nu zitten en rust uit.'

Het duurde nog een hele tijd voor het donker genoeg was.

Ze slopen naar het dorp.

Er was geen mens op straat.

Ze vonden een grote schuur met veel hooi.

'Hier zullen we slapen', zei de nar. 'Ga liggen in het hooi.

Verberg je als er iemand komt. Trek eerst je kleren uit.'

'Waarom?', vroeg de prins verbaasd.

'Ik wil die ruilen voor gewone kleren van een dorpsjongen.

Als ik die zomaar meeneem, is dat stelen.

Nu krijgt hij mooie kleren in ruil voor gewone kleren.'

De prins begon met zijn mantel, zijn jasje en ...

toen trok hij toch maar zijn broek uit ook.

'Als je geen kou wilt vatten, moet je diep in het hooi wegkruipen.

Lekker warm.'

'Juist,' zei de prins, 'maar het kriebelt wel aan mijn prinselijke billen!' Ze lachten allebei.

Toen de nar met de gewone kleren terugkwam, hoorde hij de prins zalig snurken.

'Wat is dat lawaai?', vroeg de prins de volgende morgen.

'Dat Timo, is een haan. Dat is een beest dat kraait als de zon opkomt. Dan weten de mensen dat de dag begonnen is.'

Opeens was er overal lawaai. Wat gek! Dat had Timo nog nooit gehoord.

'Buiten is een put. Vul een emmer met water en was je.

Dan trek je je kleren aan. Je krijgt wat geld van me en je gaat naar het dorp om brood en melk te kopen.'

'Kopen? Ik? Wat is kopen?'

'Hier heb je drie muntstukken', zei de nar. 'Je gaat naar een huis.

Daar vraag je of je een brood en een kan melk kunt kopen.

Je krijgt brood en melk en geeft het geld. Dat is kopen.'

De prins trok de wat verhakkelde gewone kleren aan en liep naar buiten.

'En intussen ga ik eens kijken of we werk voor je kunnen vinden', grinnikte de nar.

De prins kwam inderdaad terug met een kannetje melk en een geurig vers brood.

'Ik heb vreselijk gelachen', zei hij. 'Er liep een jongen rond in mijn kleren en iedereen keek naar hem. Ze wilden hem allemaal aanraken en zo.'

De nar knikte. 'Begrijp je nu waarom je andere kleren nodig had? O ja, we kunnen maar beter gauw eten. We kunnen aan het werk bij een timmerman. Die moet vandaag een stal klaar hebben en zijn

helper heeft zo hard op zijn vingers geslagen dat hij niet kan werken.'

Een kwartier later waren ze bij de timmerman.

'Mooi!', zei die. 'Als jullie me nu elke keer weer een plank aanreiken, timmer ik die vast tegen de wand. Daar liggen ze. Aanpakken, hop hop!'

In het paleis stond alles op stelten .

De prins was verdwenen.

Knechten en dienaars, ministers en de koning zelf keken in alle kamers, op zolders en in kelders.

Ze vonden geen spoor van de prins.

'Hij kan toch niet in de lucht zijn opgelost .

De koning en zijn ministers zaten samen in de grote zaal.

'We sturen soldaten te paard uit die in het hele land naar hem zoeken. Hij moet uit het paleis zijn gevlucht zonder dat iemand hem heeft gezien', zei de koning.

En een halfuur later reden wel tweehonderd ruiters de grote poort van het paleis uit.

In het dorp zwoegde de prins zich in het zweet.

De planken waren zwaar. De timmerman werkte steeds hoger.

Zo moest Timo met zijn planken ook hoger de ladder op.

De timmerman floot een vrolijk liedje en sloeg met zijn hamer in de maat. Na een poosje kon de prins mee fluiten.

Hij voelde zich heel anders dan de vorige dag.

Eindelijk voelde hij dat hij leefde!

De timmerman deelde zijn middagmaal met de twee.
Hij sneed stevige stukken worst en kaas af, legde die op sneden donker brood en gaf er een aan de prins en een aan de nar.
Die avond was de schuur klaar.
De timmerman betaalde met tien muntstukken voor de hulp en zei dat ze altijd welkom waren.
De nar en de prins wuifden nog een keertje voor ze om een bocht in de weg verdwenen.
De zon ging onder toen ze weer in de schuur wegekropen om te slapen.

Heel vroeg de volgende dag schrokken de prins en de nar wakker.
Hoefgetrappel en harde stemmen.
Ze gluurden voorzichtig naar buiten.
Zes ruiters gingen van huis tot huis. Ze bonsden op de deuren.
'Ze zijn naar jou op zoek', zei de nar.
Opeens hoorden ze iemand hardop schreeuwen.
Een van de ruiters sleepte een jongen naar buiten.
Hij droeg de kleren van de prins.

'Ik heb die kleren gevonden. Mijn kleren waren weg en deze lagen in de plaats. Ik heb niks gedaan. Ik kan toch niet in mijn blootje lopen?', schreeuwde de jongen.
'En je hebt niet gezien wie die kleren heeft verwisseld?', vroeg de ruiter.
'Nee! Het is 's nachts gebeurd. Overdag heb ik mijn kleren aan.'
De zes ruiters stonden weer bij elkaar.

'Hier is hij niet! Deze jongen lijkt helemaal niet op prins Timo.
Hop, we gaan verder.'
Al snel stierf 📖 het geluid van de paardenhoeven weg in de verte.
'Dan kunnen wij ook!', zei de nar. 'We gaan niet door het dorp, maar door de velden.'
Het was bijna middag toen ze bij het volgende dorp aankwamen.
Ze hadden niemand gezien behalve een herder die zijn kudde bewaakte. Aan de rand van het dorp stond een boer wat triest naar zijn akker te kijken.
'Goeiedag, beste man', zei de nar. 'Scheelt er wat?'
'Alles scheelt eraan. De oogst moet binnen en nu zijn mijn twee zonen ziek en mijn paard is kreupel.'

De man klonk echt wanhopig.

'Kun je twee paar handen gebruiken? Timo hier en ik, we zoeken werk en we weten van aanpakken. Je hoeft ons zelfs niet te betalen. Eten en drinken en een bed voor de nacht, meer vragen we niet.'

De man keek het tweetal verbaasd aan.

'Zo is het', lachte de nar. 'We doen dit echt voor het plezier.'

Zeg maar wat je wilt dat we doen.'

Tien minuten later waren ze aan de slag. De boer en de nar haalden met een brede spitvork de aardappelen uit de grond.

Timo liep achter hen aan met een mand.

Als die vol was, kieperde hij ze leeg in een grote wagon.

'Uit de grond, uit de grond, later lekker in de mond, kijk eens wat een mooie knollen, zie ze in de wagon rollen, uit de grond, uit de grond, lekker eten en gezond!'

De boer zette het liedje in, zong het nog een keer en toen klonken drie vrolijke stemmen. De zon stond hoog aan de hemel toen ze zowat de helft van het veld hadden gerooid .

Eindelijk konden ze rusten in de schaduw van de boom.

De boer bracht een mand met brood, kaas en gerookte ham.

In een aarden kruik zat fris water.

Timo at als een wolf. Ze sliepen een uurtje onder de boom.

Toen gingen ze weer aan de slag.

'Timo! Kijk uit. Ruiters!', siste de nar opeens.

En daar waren ze. Met z'n vieren dit keer.

Een van hen sprong van zijn paard.

'Hé daar, boerenpummel!', brulde de soldaat. 'Wij zijn op zoek naar de prins. Heb je hem niet zien langskomen?'

De boer leunde op zijn spitvork.

'Niks gezien. Er is niemand langsgeslagen.'

'En wie zijn die twee?', wees de ruiter. Timo en de nar zaten gebogen aardappelen te rapen.

'Knechten van me', zei de boer. 'Boerenpummels als ik.'

Dat zie je toch? Wat is er met die prins?'

'Weggelopen. Nu al twee dagen is hij zoek en we vinden geen spoor van hem.'

De ruiter stapte weg. De boer keek naar de nar en naar Timo.

Toen schudde hij zijn hoofd. Nee, dat was te gek!
 Doodmoe schoof iedereen die avond aan tafel.
 Timo zei niet veel meer. Hij geeuwde af en toe achter zijn hand.
 Buiten begon de hond woedend te blaffen.
 De boer stond op en liep naar een van de kleine raampjes.
 Hij schrok toen hij de vier ruiters zag samen met de herder.
 Die wees naar het huis.
 'Ik denk dat die ruiters daar buiten jullie zoeken. Kom mee, vrouw, haal twee borden van de tafel. Snel!'
 Er werd op de deur gebonsd. In een kleine kamer gooide de boer een luik in de vloer open.
 'Hier kan niemand jullie vinden als je geen lawaai maakt. Tot straks.'
 Het luik klapte dicht. Er werd een meubel over geschoven.
 'Ja, rustig maar!', hoorden Timo en de nar de boer brullen.
 'Ik kom! Rustig aan!'
 Wat later hoorden ze stemmen brommen.
 Ze hoorden stappen boven hun hoofd.

Toen viel de deur weer dicht en werd alles rustig. Het duurde nog een poosje vooraleer de boer het luik weer openmaakte.
 'Ze zijn weg. Nee, ik wil niets meer weten. Morgen verdwijnen jullie en dat was het.'
 'We moeten wel uitkijken', zei de nar toen ze de volgende morgen weer op pad gingen.
 Ze waren nog geen uur op weg toen ze een wagen hoorden aankomen.

'Willen jullie mee?', vroeg de voerman . 'Ik ga naar de stad.'
 'Graag!', zei de nar en klom op de bok.
 'Ik ben een reizende smid,' zei de man, 'smid en slotenmaker. Ik geef paarden nieuwe hoefijzers.
 Ik smeed sierlijke poortjes voor de tuin. Ik herstel werktuigen. Noem het en ik doe het. Als het maar ijzer en staal is. En wat doen jullie?'
 'Wij? Wij reizen om te leren. We weten nog niet goed welk beroep ons het best ligt. Dus proberen we zowat alles uit. Maar bij een smid hebben we nog niet gewerkt.'
 De smid was tevreden, want hij moest een groot hek maken voor het huis van een belangrijk man.

'Is het niet gevaarlijk?', fluisterde Timo. 'Zullen ze me niet herkennen in de stad?'

De nar grijnsde.

Ze gingen meteen aan de slag.

Een uur later was Timo onherkenbaar smerig.

Toen enkele soldaten bleven staan bij de smid, lette niemand op de vuile jongen.

De nar bracht metalen staven aan.

De smid maakte handig een mooie krul aan het uiteinde.

Dan smeedde hij de staven aan elkaar.

Het hek werd echt prachtig.

Toen het klaar was, zakte Timo bijna in elkaar. Zo moe was hij.

De volgende morgen kwam de bewoner kijken. Hij was bijzonder tevreden en de smid kreeg een beurs vol geld.

'Hier!', zei hij toen ze weer op weg gingen. 'Hier is jullie deel.'

Als jullie willen blijven, mogen jullie altijd voor me werken.'

'We denken erover na', zei de nar. 'Maar eerst willen we nog een paar dingen uitproberen.'

Ze wasten zich bij de fontein op het marktplein. Hun handen en hun gezicht waren wel netjes, maar hun kleren bleven vies.

'Ik denk dat we in die straat een kleermaker zullen vinden', zei de nar.

Timo schrok. Wat had de nar nu weer in zijn hoofd?

'Ik wil kleren voor je laten maken. En kijk daar eens.'

De nar wees naar een huis. Tegen de gevel was een grote vergulde schaar te zien.

'Wat betekent dat?', vroeg Timo.

'De schaar betekent dat daar een kleermaker woont. Dus, eropaf!'

De kleermaker keek niet echt blij toen het vieze tweetal binnenstapte.

'De jongen heeft nette kleren nodig', zei de nar.

'Heel eenvoudige kleren, maar goed afgewerkt.'

'En wie betaalt?'

Timo had zijn hand al in zijn zak.

'Is dit genoeg?'

De kleermaker telde het geld en knikte.

'Vanavond kunnen jullie de kleren ophalen', zei hij terwijl hij de prins en de nar naar de deur bracht.

De hele dag zwierven de twee door de stad.

De prins keek zijn ogen uit 📖 toen ze langs de kraampjes op de markt slenterden.

'En het schijnt dat de prins uit het paleis is weggelopen', hoorde Timo een man zeggen.

'Of ontvoerd!', zei een andere. 'Overal zoeken de soldaten hem. En misschien komt er wel oorlog.'

'Oorlog?', vroeg een derde.

'Ja, ze zeggen dat die van Noorderland hem hebben ontvoerd.

Als dat klopt ...'

De nar knipoogde.

'Maak je maar geen zorgen. Nog een dag, morgen. Dan gaan we terug.'

De prins knikte. Hij vond het erg jammer, maar een oorlog?

Nee, dat wilde hij beslist niet.

Toen ze weer bij de kleermaker kwamen, was het nieuwe pak klaar.

Het paste als gegoten.

De volgende morgen werden ze wakker in een kamer van de herberg.

'Komaan, luilak', zei de nar. 'Wassen, kleren aan, gauw iets eten en dan naar school!'

De prins geloofde zijn oren niet. Naar school?

De nar had het allemaal netjes uitgezocht.

Een uur later stapte de prins voor het eerst een gewone klas binnen.

'Ga zitten!', zei een strenge meneer. 'En begin maar meteen met die sommen!'

De prins wist niet waar hij het had.

Hij kreeg een lei en een krijtje en begon sommen te maken.

Het zweet brak hem uit. Tot nu was de Prinselijke Huiswerkmaker altijd in de buurt geweest. Nu stond hij er alleen voor.

Zes van de tien sommen waren fout!

Toen las de meester een tekst. Die moesten de leerlingen opschrijven. De prins raakte helemaal achterop 📖. En zijn werk wemelde van de fouten. De meester werd echt boos.

'En wat weet je van de geschiedenis van dit land?'

De prins kreeg tranen in zijn ogen.

Opeens sprong hij op en rende de klas uit.

De nar stond hem op te wachten.

'Was het zo erg?', vroeg hij.

'Ik wil nu naar huis! Nu! En ik zal mijn vader eens duidelijk zeggen wat ik denk! Ze hebben van mij een domme, luie prins gemaakt. Wel, dat zal veranderen.'

Bij de stadspoort was een hoop volk samengelopen.

'Daar is hij!', riep iemand. 'Daar is de prins!'

Timo herkende de kleermaker. Die had alles verteld aan de soldaten. Voor hij nog wat kon zeggen of doen, stonden wel twaalf soldaten rond hem. Uit een statige koets stapten twee van de ministers van zijn vader.

Drie uur later reed de koets het paleis binnen.

Timo sprong meteen naar buiten. Hij rende de trappen op naar de grote troonzaal.

'Timo! Jongen, wat ben ik blij dat je er bent. Nu wordt alles weer als vroeger!', riep de koning.

'Nee,' zei Timo, 'zo wordt het niet meer. Papa, luister.

Ik ben weggelopen, omdat ik me verveelde, omdat ik niets zelf mocht doen. Vanaf nu wil ik geen dienaren meer. Geef hun ander werk, maar laat mij mezelf wassen, kleden, kammen. Laat me dingen leren. Zelf!'

De ministers zegden: 'O!'

'Ja, ik heb gewerkt daar buiten, ik ben naar school gegaan en ik was de domste van de klas. Dat wil ik niet meer.'

Het duurde nog eventjes voor alles was zoals Timo het wilde.

Maar toen mocht hij voor zichzelf zorgen.

Hij ging helpen in de keuken. Hij leerde hoe je eenvoudig, maar lekker eten klaarmaakte. Hij hielp de tuinman. In de lente spitte hij een stuk tuin om. Daar zaaide hij sla en radijsjes. In de zomer sneed hij bloemen voor zijn moeder. In de herfst plukte hij fruit. En hij leerde gras maaien en bladeren samenharken.

Hij verzorgde samen met de stalknechten de paarden. Met de timmerlui herstelde hij de ramen aan de achterzijde van het paleis. En vooral, elke dag zat hij uren te studeren.

Hij wilde de knapste leraars. Die moesten hem steeds moeilijkere sommen geven. Hij leerde twee andere talen.

En in dikke boeken las hij over de geschiedenis van het land.

Zo leerde hij dat er vroeger veel oorlogen waren gevoerd die niets hadden opgeleverd.

Dus, zei hij tegen zijn vader en de ministers, moest er nooit meer oorlog komen.

Elke week ging hij naar een andere stad om te praten met de mensen. Zo hoorde hij wat die goed en minder goed vonden in het land waarvan hij ooit koning zou worden.

Het bleef wennen voor de koning en de koningin.

Maar ze zagen dat prins Timo een gelukkige prins was.

Dus vonden ze goed wat hij deed.

En de nar? Die bleef de beste vriend van Timo! Je kon ze elke dag samen horen zingen en lachen. Heel hard.